

JANEZ PIBER - IN MEMORIAM

*14. 2. 1936 - + 2. 6. 2025

V ponedeljek, dne 9. 6. 2025 smo se na pokopališču na pokopališču Nove Žale v Ljubljani, za vedno poslovili od Janeza Pibra - nekdanjega sodelavca, prijatelja in veterana osamosvojitvene vojne za Slovenijo ter dolgoletnega člana kluba upokojenih delavcev Ministrstva za notranje zadeve – Območni klub Maks Perc – Bled (OK UD MNZ Maks Perc – Bled), društva prijateljev Taleža in Policijskega veteranskega društva Sever – Gorenjska (PVD SG).

Janez se je rodil pred 89-imi leti v Ljubljani. Kot otrok je preživel grozote 2. svetovne vojne in takoj po vojni ostal sirota brez staršev. Po osnovnem šolanju je uspešno zaključil tudi šolanje na tedanji kmetijski šoli v Mariboru, kasneje pa tudi študij agronomije. V letu 1954 se je prvič zaposlil na tedanjem posestvu Snežnik v Kočevski Reki, kjer je bil zadolžen za področje živinoreje. V letu 1967 ali 1968 pa se je preselil v Postojno, kjer je v takratnem podjetju Mesna industrija Postojna opravljal naloge komercialnega direktorja. V letu 1975 se je odločil za karierno spremembo in sicer se je zaposlil v takratnem Republiškem sekretariatu za notranje zadeve (op.: po 25. 6. 1991 Ministrstvo za notranje zadeve), kjer je do upokojitve v letu 1992 prehodil plodno in bogato profesionalno pot kot operativec in analitik ter nazadnje kot namestnik direktorja Varnostno informativne službe.

Tako v civilni sferi kot v organizacijskih enotah milice/policije, kjer je bil Janez zaposlen je bil med sodelavci cenjen in spoštovan. Karakterno ga je odlikovala predvsem njegova človeškost, doslednost, predanost in strokovnost ter pripravljenost pomagati sodelavcem in občanom. V našem spominu bo Janez nedvomno zasidran kot izjemen človek, ki je kot delavec organov za notranje zadeve s svojo nesebično pripravljenostjo in veliko mero odgovornosti vedno izkazoval izjemno domoljubje. Bil je človek, ki je v življenju vedno brezkompromisno sledil svojim vrednotam in prepričanjem v katera je verjel. Vedno znova je tudi dokazoval, da lahko kot aktiven državljani s svojimi dejanji in besedami vpliva na svet okoli sebe.

O tem, da je Janez v svojem aktivnem delovnem obdobju in tudi kasneje zadane naloge vedno opravljal predano in kot poslanstvo priča tudi vrsta prejetih priznanj. Za svoj prispevek in zasluge pri opravljanju nalog na področju organov za notranje zadeve in njegovega delovanja v okviru veteranskih organizacij in društev je prejel vrsto priznanj, med njimi so bila tudi: SPOMINSKA MEDALJA ob 30. obletnici samostojne in neodvisne države R. Slovenije (2024), SPOMINSKI ZNAK »ZA SLOVENIJO – 1991« (2005) in SREBRNI ZNAK OSAMOSVOJITVE (2001).

Po upokojitvi se je Janez v letu 1993 preselil iz Ljubljane na Bled in se kot velik domoljub že kmalu tudi včlanil v območni klub UD MNZ Maks Perc – Bled in PVD Sever – Gorenjska ter društvo prijateljev Taleža, kjer je nato aktivno deloval dolga leta. Predvsem je ves čas zelo aktivno deloval v območnem klubu UD

MNZ Maks Perc – Bled, kjer je v mandatnem obdobju od leta 2004/2008 bil predsednik kluba, od leta 2008 dalje pa član upravnega odbora kluba in tudi častni član kluba.

Njegovo tretje življenjsko obdobje je minevalo mirno in spokojno v bivalnem okolju, kjer je bil cenjen in spoštovan saj je svoje znanje in izkušnje vedno tudi požrtvovalno in nesebično posredoval ljudem. Vedno je bil pripravljen na druženje, užival je med ljudmi in v naravi, tako pri nabiranju gob kot tudi zdravilnih zelišč ter izdelovanju svojih neprekosljivih grenčic. Njegova velika ljubezen sta bila tudi planinarjenje in pohodništvo, kjer so prednjačili predvsem njemu ljubi Nanos in Julijci s Triglavom, kjer je opravil na tisoče vzponov, večkrat pa je prehodil tudi celotno slovensko transverzalo. V zadnjih letih pa je v okviru društva prijateljev Taleža opravil tudi na tisoče pohodov na Jelovico in njemu ljubi Talež.

Vedno je bil tudi vesel srečanj in druženj s hčerko Zvezdano in sinom Janezom ter štirimi vnuki in petimi pravnuki, katerim je vedno izkazoval posebno pozornost, saj so ti vedno znali poskrbeti za nasmeh na njegovem obrazu.

Vsak dokončen odhod drage osebe nas največkrat opozori, da živimo prehitro in največkrat drug mimo drugega. Na koncu niso leta življenja, ki štejejo, ampak dejstvo, koliko življenja je bilo vtkanega v teh letih. Janez je svoje življenje, kot človek, nedvomno živel polno. Še enkrat Janez, hvala ti za vse, za vedno boš ostal v zgodovinskem spominu slovenskega naroda in tudi naših spominih.

Vsem njegovim domačim in sorodnikom ter vsem, ki ste ga spoštovali in cenili njegovo domoljubje, požrtvovalnost, delavnost, znanje, strokovnost in izkušnje ter se veselili srečanja z njim in so vas bogatile njegove preproste misli, naše iskreno in najgloblje sožalje.

Vir/avtor: Damjan Renko